

BÚT KÝ:

Châu Nhật Tân Ph.D.

(TCQN xin trân trọng đăng lại những bài Bút Ký của Đức Thầy mà đã từng được phát hành trước năm 2003, khi toàn bộ ấn bản của TCQN đều được phát hành bằng báo in và chưa có phương tiện internet.)

Chương 2003:

MỘT PHẦN LỰC ĐÃ LÀM TÔI BẤT NGỜ.

Vào khoảng gần 1 giờ khuya của tháng 5 năm 2003, mọi vật như chìm trong giấc ngủ về đêm, đang ngồi làm việc bên computer ngoài phòng khách, bất chợt tôi nghe tiếng hát của một người đàn bà phát ra trong không gian yên lặng ấy. Nói là tiếng hát thì cũng không hẳn là tiếng hát, vì đó là tiếng “hum hum” ngân nga trong miệng nhưng nó phát lớn, phát ra từ phòng của Hương.

Tôi ngồi nghe 1 lúc thì trở vào phòng để gọi Bibi cùng nghe. Vào phòng, tôi thấy Bibi và Hương đang nằm chung, hai đứa còn thức và đang nghe tiếng ngân nga trong miệng đó.

Có thể cách gọi của tôi có vẻ khác thường, Bibi hỏi:

- Anh nghe phần âm hát hoài chứ bộ lạ gì sao?

Tôi nói:

- Không! Lần này có sự lạ là tiếng hát ấy được phát ra như cái cách của người sống, chứ không phải thuần là dòng điện của người âm.

Tôi thấy mặt Hương có vẻ hơi khác, tôi biết tâm linh của người đệ tử mình đang bị đánh động vì cô biết tiếng hát ấy là của ai. Tôi hỏi:

- Em đang nghĩ chuyện gì vậy?

Hương vừa nói vừa chỉ:

- Em nghe tiếng hát di chuyển từ đây tới đây, bây giờ sang phòng của em rồi. Huyền đang ngủ trong đó!

Tôi cố tình dò hỏi Hương để xem sự nhạy cảm của cô:

- Em có biết đó là ai không?

Hương gật đầu:

- Dạ! Là mẹ của em!

Hương đã nghĩ đúng. Tên bà V.T.Hiệp, mẹ của Hương. Không cần phải phát huệ mới nhận ra điều này, vì người gần gũi sẽ có tâm linh giao cảm cùng nhau. Tôi hỏi:

- Mẹ của em có thường hát như vậy không?

Hương gật đầu:

- Mẹ cũng thường “hum hum” trong miệng như vậy mỗi khi mẹ có chuyện buồn hoặc chuyện vui.

Tôi hỏi:

- Em nghĩ mẹ em đang có chuyện buồn hay chuyện vui?

Hương nói không biết nhưng tôi hiểu cô ấy biết rất rõ mà không dám nói vì người học trò của tôi đang rán đổi lòng của mình vì cô linh cảm có chuyện đáng lo. Tôi bảo mọi người tiếp tục ngủ, tôi đang bận làm việc, ngày hôm sau sẽ giải quyết vấn đề này và không quên bảo Hương yên tâm, tôi sẽ giúp cho mẹ của cô. Tôi nhờ các Chư Vị thông báo cùng phần lực, tôi sẽ tiếp vào ngày mai. Tuy nhiên, tôi vẫn để cho bà tự nhiên thăm các con của mình.

Tối hôm sau, mời phần lực đến. Tôi hỏi bà:

- Vị có chuyện gì cần đến Thầy?

Bà đáp:

- Thừa Thầy giúp giùm ... việc.... ông nội mấy đứa nhỏ.

Thời gian này, ông nội của Hương đang nằm cấp cứu trong bệnh viện. Tôi nói:

- Thầy biết! Thầy có vào bệnh viện để giúp cho ông.

Phần lực vẫn còn ngàn ngừ, có lẽ sự trả lời của tôi chưa đi vào điểm chánh mà phần lực cần. Tôi hỏi tiếp:

- Vậy vị muốn Thầy giúp là giúp như thế nào?

Phần lực áp ứng:

- Xin Thầy giúp giùm chuyện hậu sự của ông!

Tôi im lặng 1 lúc rồi nói:

- Thầy không dám hứa, vị biết mà! Bên gia đình ấy không chấp nhận Thầy thì làm sao Thầy có thể giúp chuyện hậu sự được?

Riêng vấn đề hộ bệnh thôi cũng thấy có sự khó khăn. Vì vào bệnh viện sẽ gặp người trong gia đình, chắc chắn sẽ có sự đàm tiếu, đó là chưa kể đến việc, lỡ có 1 chuyện gì xảy ra cho người bệnh thì bao nhiêu cái oán sẽ đổ lên đầu của mình. Kinh nghiệm tôi đã trải qua điều này, nhân đây tôi xin kể ra để mọi người làm kinh nghiệm.

Một gia đình từng là đệ tử (*gia đình họ Phù – PQNT*) đã đến xin tôi giúp cho thân nhân của họ đang nằm cấp cứu trong bệnh viện vì bị tai biến mạch máu não mà bệnh nhân cũng từng là đệ tử và cũng từng là người muốn hại tôi. Tôi đã cẩn thận dẫn theo 1 vị bác sĩ (*bác sĩ Đinh Quốc Hùng*) vào bệnh viện vì tôi biết họ sẽ hại mình (*quả vậy, mãi đến bây giờ 2012 họ vẫn còn tìm cách hại tôi*). Trong bệnh viện, tôi đứng cầu nguyện cho người bệnh, bên cạnh ấy, vị bác sĩ nói riêng:

- Tension đang lên cao, mình có thể làm cách này,... để giảm bớt...

Tôi nói:

- Anh đừng đụng vào người bệnh, đây là bệnh viện của người ta!

Cũng như tôi, vị bác sĩ có phần nóng ruột cho người bệnh đang nằm hôn mê vì chúng tôi cũng là người có vai trò của một bác sĩ. Tôi biết chỉ một vài thủ thuật là có thể trấn được cơn bệnh nhưng lỡ không trấn được thì sao? Lỡ có phản ứng ngược thì sao? Cứu được mạng chỉ là 50/50 mà gia đình này họ đâu có cùng mình cùng giành lấy cái sống từ cái chết đâu? Làm liều sẽ mang hại vào thân, vả lại sự viếng bệnh nhân lần này là do lòng thương và trách nhiệm của một vị Thầy chứ không do sự thành tâm của những người cầu. Vì vậy, sẽ có những biến chuyển ngược, sẽ có sự lật lọng nếu chuyện không thành. Luật Đạo lúc ấy cũng chưa thành hình nên cũng khó mà đóng cửa ở khía cạnh này được.

Chú nguyện cho bệnh nhân xong, thấy tension có hạ, chúng tôi ra về, chừng nửa tiếng sau thì được tin người bệnh bị té từ trên giường xuống. Mọi người trong gia đình ấy đều lao nhao xúm nhau nguyên rửa tôi và ông bác sĩ ấy. Dĩ nhiên nhằm vào tôi là chánh. Điều này tôi không lạ, vì bản chất của họ là vậy mà ngay từ nhiều năm trước, khi họ gặp nạn nên mới xin thọ pháp với tôi để dựa vào tôi, tôi đã nói thẳng họ trước mặt mọi người rất nhiều lần: “Sau này các vị sẽ phản Thầy, phản Đạo”. Lần này thì tôi biết điều này sẽ xảy ra nên tôi không hề đụng tay vào người bệnh và ngăn anh Hùng đụng tay vào người bệnh, tôi biết sẽ gặp sự phản trắc. Tuy nhiên, lúc ấy tôi vẫn phải đi vào bệnh viện vì trên danh nghĩa, họ chưa chính thức phản Thầy, phản Đạo nên nếu mình không đi trước sự “sống chết” của “đệ tử” thì coi không được. Thế nên, sau này tôi ít nhận đệ tử là vậy, phải chọn lựa kỹ càng để mình không phải gánh một trách nhiệm không đáng phải gánh như vậy. Con người cần phải có bài học để họ tự học và tự đi. Mình chỉ giúp cho những ai thực lòng muốn tu dưỡng, sửa đổi để thành người tốt mà thôi.

Khoảng tuần sau thì bệnh nhân bị tai biến thêm một lần nữa thì chết, sự nguyên rửa, oán hận gia tăng. Nhiều sự mạ lỵ cùng những bài báo vu khống rở tiền đã được tung ra.

Rất may, tôi không phải là người tìm đến họ, cũng như từ trước đến nay, tôi không hề tìm đến một ai. Tôi không cầu họ để “xin” hộ bệnh cho họ, tôi cùng vị bác sĩ kia cũng không hề đụng tay vào bệnh nhân và không hề nhận 1 cắc thù lao nào cả nếu không thì tôi và vị bác sĩ kia đã bị mất bằng hoặc gặp nhiều phiền phức với luật pháp rồi. Vì với họ, họ không có chùa một thủ đoạn nào đâu? Họ đâu

có chữ “từ bi” để tha cho mình đâu. Họ làm được chuyện gì thì tận dụng chuyện đó làm cho cạn tài ráo máng rồi. Rất may, mình không để sơ hở và sai sót.

Sẵn đang nói về chuyện này, tôi mở ngoặc thêm một chút là một tuần trước đó, người bệnh còn là người khỏe mạnh bình thường, ngồi nói chuyện với chị của mình là cô PTQO và người trong gia đình, ông ấy mắng nhiếc tôi, chửi bới tôi (*cũng lạ, tôi chưa từng nói chuyện với người này lấy một lần mà người ta cũng có chuyện để chửi mình*). Cuối cùng thì ông ấy nói với bà chị của mình là “tôi đã mượn người để luộc ông Thầy rồi!” Bất ngờ lúc ấy cô O. đổi sắc mặt rồi chỉ vào mặt người này và nói: “Mày chuẩn bị mua hòm đi!” Không ngờ chỉ hơn 1 tuần sau, từ một người mạnh khỏe lành lặn, bị tai biến mạch máu não liên tiếp 2 lần rồi qua đời đúng như những gì “bà chị” ấy nói...

...Lần này trường hợp diễn ra nhẹ hơn nhiều vì sự cầu phát sinh từ lòng thành của Hương và Huyền là người trong nhà. Tuy nhiên, từ những hoàn cảnh đã diễn ra khiến cho tôi ngày một đề phòng hơn, dù cánh cửa trong lòng tôi dành cho chúng sinh vẫn như vậy nhưng đối với những người thiếu thiện tâm thì đã khép lại nhiều. Cửa Huyền Thất Tổ gia đình nào lỡ có con cháu thiếu thiện tâm khiến cho dòng họ mình mất đi cái dịp được cứu hay được bước đến con đường Đạo thì hãy tìm những ai, những người nào đi trước đã làm đứt đi cái nhịp cầu này mà hỏi họ... Đó cũng là hình thức dạy cho đời biết cách sống đẹp.

Nơi gương Đức Ngài ngày xưa đã từng đến làm lễ chú nguyện cho người đệ tử của mình. Dầu rằng đệ tử của Ngài hiện diện trong tang lễ chỉ là một người chết và chung quanh là tất cả những người chống đối Ngài. Ngài vẫn đi cho tròn tình nghĩa của Thầy trò. Từ đó, tôi đã vào bệnh viện để chú nguyện cho ông nội của cô Hương dầu rằng tôi biết những gì dành cho mình luôn chờ chực chung quanh đây... Dầu rằng những thứ này thật là vô lý vì người trong gia đình lẫn lộn Pháp Đạo Vô Vi Quy Nguyên với một Pháp Đạo nào đó cũng có tên là Vô Vi. Chỉ cảm nhầm mà thành ghét, có vậy thôi! Tôi cũng không giải thích chi cả, vì giải thích cho mình có khác nào đang nói xấu về Pháp Đạo của người khác?

Tôi nói cho phần lực nghe sự việc tôi đã vào bệnh viện giúp bệnh cho ông cụ. Phần lực đã cảm ơn rất nhiều về sự giúp đỡ của tôi. Tuy nhiên, có lẽ còn một sự việc gì đó khác hơn khiến cho bà đến đây. Nhìn sự ngăn ngừa không dám nói thẳng vào vấn đề nên tôi chỉ đoán và phăng ra theo hoàn cảnh hiện tại của gia đình cô Hương:

- Vị ngại gia đình không có tiền để lo chuyện ma chay à?

Tôi thấy phần lực chỉ đứng im, cúi đầu, tôi nghĩ có thể suy diễn theo hướng tài chánh, vì Hương ở đây nên tôi hiểu rõ về hoàn cảnh tài chánh của gia đình. Tôi thăm dò qua cách an ủi:

- Dầu gì Thầy đã chấp nhận ông của Hương thọ pháp rồi, coi như là người trong Pháp Đạo và Hương, Huyền là những đệ tử tốt, rất có công với Pháp Đạo. Nếu cuộc đất được hoàn tất và đã định được chỗ làm nghĩa trang, Thầy có thể nói với các vị cung cấp cho ông 1 mộ phần. Lúc đó thì vị không ngại là gia đình không có tiền chôn. Nhưng có những điểm Thầy không dám hứa vì sợ nó diễn ra ngoài dự liệu là thời gian mất của ông và thời gian có được nghĩa trang liệu có ăn khớp với nhau không? Và nếu ăn khớp thì cũng phải còn tùy thuộc vào gia đình bên kia họ có chịu hay không? Đó là tất cả những gì Thầy có thể làm cho việc hậu sự.

Phần lực vẫn im lặng, ngăn ngừa muốn nói, muốn xin nhưng không tiện mở miệng dầu rằng phần lực vẫn luôn cảm ơn tôi có lòng nghĩ cho gia đình của vị này. Nhìn phần lực, tôi biết, mình chưa đi nhằm vào vấn đề. Như vậy phải còn chuyện gì khác nữa trong vấn đề hậu sự mà chưa nghĩ đến. Tôi hỏi:

- Vậy thực ra vị cần gì? Vị cứ nói thẳng không có gì là ngại cả! Nếu giúp được thì Thầy giúp cho.

Phần lực:

- Dạ thưa Thầy, con không dám nói!

Tôi khuyến khích:

- Vị cứ nói đi! Vị khó khăn mới đến được đây, cứ nói mình cần gì để Thầy xem có giúp gì được hay không?

Phần lược vẫn im lặng, ngần ngừ không nói được nên lời dù khuyến khích như thế nào thì bà cũng không dám nói. Tôi chuyển đề tài:

- Đâu! Từ trước đến giờ vị tu học như thế nào rồi, sẵn ngày hôm nay, vị xin Thầy một điều gì đó để cho Thầy thấy sự tu học của vị đến đâu! Thầy sẽ giúp cho vị 1 điều. Một điều thôi! Cứ hỏi đi!

Nhân đây tôi cũng muốn xem sự tu học của con người trong vô vi như thế nào? Được mở qua phần đạo nên sự e ngại về phần đời đã giảm bớt dù rằng cũng là chuyện của đời nhưng theo hướng Đạo. Phần lược nói:

- Dạ thưa Thầy, xin Thầy giúp về địa lý khi ông cụ lìa thế!

Tôi hỏi:

- Để chi vậy?

Phần lược:

- Cho các con của tôi có được cuộc sống tốt đẹp hơn!

Tôi nói:

- Có thể Thầy chỉ giúp gián tiếp qua Hương thôi, Thầy sẽ chỉ dẫn cho nó để nó chỉ lại trong nhà, chứ Thầy không thể nào trực tiếp đứng ra coi được, vì người trong nhà chưa chắc chấp nhận!

Phần lược:

- Vậy cũng được, cảm ơn Thầy!

Tôi hỏi tiếp:

- Vị còn cần gì nữa không?

Phần lược:

- Dạ, thưa không!

Tôi hơi dỗi:

- Vậy thôi à? Vị đi tu học bấy lâu nay chỉ nắm được chuyện xảy đến có bấy nhiêu đó thôi à?

Phần lược im lặng. Tôi tiếp:

- Vị đừng để Thầy bị mất mặt với Thiêng Liêng, Thầy đưa vị đi tu học bấy lâu nay vị chỉ thấy có bấy nhiêu thôi sao?

Phần lược vẫn im lặng. Tôi hỏi:

- Vị có thấy ra điểm chánh cần phải hỏi trong sự việc này không?

Phần lược trả lời:

- Dạ,... thưa có!

Tôi hỏi:

- Vị được Thầy hứa giúp cho một điều, tại sao không hỏi ngay điểm chánh mà chỉ hỏi có 1 chuyện thật nhỏ như vậy?

Phần lược chỉ im lặng. Tôi hỏi:

- Vị có biết ông nội của Hương sẽ mất vào ngày Trùng không?

Phần lược nói:

- Dạ, biết!

Tôi nói:

- Vậy vị có biết khi người ta mất vào ngày Trùng sẽ khiến cho cả nhà chết sạch hết không?

Phần lược nói:

- Dạ, biết!

Tôi trách:

- Vậy thì vị xin coi địa lý để làm gì? Nếu chết rồi thì còn đâu mà hưởng nữa? Tại sao vị không xin Thầy cứu cả nhà vị qua kiếp nạn đó?

Phần lược vẫn điềm đạm trả lời:

- Tôi biết Thầy sẽ không bao giờ để các con tôi chết cả nên dù không có xin thì Thầy cũng ra tay làm và địa lý là chuyện mà Thầy xem là nhỏ nên Thầy sẽ không để ý đến vì vậy tôi mới xin!

Tôi bất ngờ! Thật là bất ngờ về cái nhìn của một phần lục. Thật là điềm tĩnh và rõ ràng. Biết đi vào cái điểm chính một cách khéo léo và chỉ 1 một điểm duy nhất mà không hề xin lung tung hay lằng xằng như bất kỳ những con người nào khác.

Tôi phá ra cười, thật là sáng khoái và dễ chịu. Tôi khen ngợi phần lục rất nhiều và chúc cô luôn được tinh tấn trong tu học. Sau đó, tôi cầu nguyện xin Thiên Liêng ban ân lành cho ông nội của cô Hương được mọi sự tốt đẹp, coi như đó là một phần thưởng cho một gia đình có con, cháu thiện tâm.

Nhân bài viết này, tôi xin gửi lời cảm ơn vong linh của mẹ cô Hương đã gián tiếp gợi ý cho tôi “những gì mà mình xem đó là thường, là nhỏ, là không quan trọng, chưa chắc đối với người khác là thường, là nhỏ, là không quan trọng”.